

[Stillinger]

Begrundelse

Efter afskaffelsen af mesterlæreruddannelsen inden for murerfaget forsvandt også formelt muligheden for voksne (over 19 år) for at indgå § 30-kontrakter.

Det har betydet, at voksenlærlinge, der indgår en voksenkontrakt, får overenskomstmæssig løn, når de arbejder på pladsen, hvorimod de mister 20-25.000 kr., når de skal på »elevbyg« i 29 uger, fordi de her kun får lærlingeløn (ca. 32 kr. i timen).

Samtidig har det vist sig, at indtaget af voksne murerlærlinge ikke har været stort nok til at opfylde behovet for murere. Derfor er det vigtigt, at ministeren nu hurtigst muligt får løst de store økonomiske problemer for de voksne murerlærlinge fremover, men også således at de lærlinge, der er begyndt på »elevbyg« den 16. marts 1987 i forventning om, at problemerne var løst, inden de startede, får deres økonomi bragt på fode.

Svar (26/3 87):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Spørgeren har stillet samme spørgsmål til arbejdsministeren (nr. S 899 af 18. marts 1987). Jeg kan henholde mig til arbejdsministerens svar.

Spm. nr. S 910

Til *socialministeren* (19/3 87) af:

Jimmy Stahr (S):

»Kan ministeren forklare grunden til, at ansøgerne i Roskilde Amt indtager en ynkelig sidsteplads, når det drejer sig om at få bevilget efterløn og invalidepension, og at 22 pct. af afslagene underkendes i Den Sociale Ankestyrelse?«

Begrundelse

Ved et møde hos pensionisterne i Roskilde – og ved en senere artikel i Politiken – er jeg blevet gjort opmærksom på dette forhold.

Svar (25/3 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg går ud fra, at det er Revaliderings- og Pensionsnævnet i Roskilde Amts praksis for

afslag på førtidspension, som spørgeren har fået oplysninger om.

I denne anledning kan jeg oplyse, at revaliderings- og pensionsnævnenes forskellige afslagsprocenter for ansøgninger om førtidspension var baggrunden for, at jeg sidste sommer anmodede Socialforskningsinstituttet om at undersøge nævnenes afslagspraksis nærmere.

Socialforskningsinstituttets undersøgelse forventes først færdig til sommeren 1987.

Af en foreløbig rapport, som instituttet netop har udarbejdet, fremgår det, at analysen af de statistiske oplysninger om førtidspensionssager i 1984 og 1985 bekræfter, at forskellene på nævnenes afslagspraksis er uacceptabel.

Den foreløbige rapport indeholder ikke nærmere oplysninger om baggrunden for den forskellige afslagspraksis. Dette vil derimod blive behandlet i den endelige rapport, der bl.a. vil indeholde oplysninger indhentet fra revaliderings- og pensionsnævnene.

På nuværende tidspunkt kan jeg derfor ikke oplyse nærmere om baggrunden for, at enkelte navn har en afslagspraksis, der væsentligt afviger fra de øvrige, med de omgørelser, der kan følge heraf, ved behandling af ankesagerne i Den Sociale Ankestyrelse.

Jeg skal dog oplyse, at jeg allerede nu overvejer, hvilke initiativer der kan udjævne forskellen i afslagsprocenterne.

Et udspil på dette område må imidlertid som nævnt afvente den endelige rapport, men da jeg ser alvorligt på problemet, vil forberedelserne hertil allerede nu blive påbegyndt. Jeg er således indstillet på, at udspillet skal være parat i nær tilknytning til Socialforskningsinstituttets afgivelse af den endelige rapport.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 216:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Skattefritagelse for normalbidrag).

Af Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 17/3 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det foreliggende lovforslag går ud på at gøre den del af børnebidraget, som ikke overstiger det til enhver tid fastsatte normalbidrag for mænd, skattefrit for barnet.

Begrundelsen for lovforslaget, som er fremsat af SF, er et ønske om at skabe økonomisk ligestilling mellem børn, der modtager børnebidrag, og børn, der fortsat bor hos deres forældre. Forslaget vil, siger man, derved styrke den enlige forsørgers situation.

Lovforslaget kan ses i forlængelse af et skriftligt spørgsmål, som hr. Thoft for nylig har stillet mig angående rimeligheden i, at børn af enlige forældre har en lavere frikortgrænse end børn af kernefamilier. Hr. Thoft bad mig samtidig oplyse, hvor stort provenutabet ville blive, hvis man helt fritog børn af enlige forældre for at betale skat af det til enhver tid værende normalbidrag. Det omtalte spørgsmål, nr. S 549, er nævnt direkte i bemærkningerne til lovforslaget.

I mit svar til hr. Thoft oplyste jeg, at personfradraget for ugifte personer under 18 år er blevet nedsat som et led i skattereformen, og at dette måtte ses i sammenhæng med indførelsen af den skattefrie børnefamilieydelse på 5.000 kr. om året pr. barn, som gives uafhængigt af familiens indkomst.

Jeg oplyste endvidere, at man under reformdrøftelserne fra regeringens og forligspartiernes side var opmærksom på, at børn af enlige forældre som følge af nedsættelsen af personfradraget havde ringere skattefrie indtjeningsmulighed end børn, hvis forældre er samlevende, og at det var baggrunden for, at man besluttede at bevare det forhøjede børnetilskud samt det ekstra børnetilskud til enlige forsørgere.

Jeg knyttede endelig den kommentar til hr. Thofts forslag om at gøre normalbidraget skattefrit for børn af enlige forsørgere, at en sådan ordning i nogen grad ville favorisere den enlige forsørgers økonomiske situation set i forhold til kernefamiliens situation. Det er bare nævnt, og det er nok et synspunkt, der ikke skal overdrives.

Forholdet er det, at jeg har fuld forståelse for den økonomisk vanskelige situation, som enlige forsørgere ofte er stillet i, ligesom jeg må erkende, at det er svært at forlige sig med den tanke, at større skilsmissebørn får min-

dre ud af deres indtjening ved ekstrajob, end andre børn får.

Det er klart, at det er et spørgsmål, som vi har drøftet indgående forligspartierne imellem. Det er jo først og fremmest, sådan som skattereformen er udformet, et psykologisk problem, men de drøftelser, vi har mellem forligspartierne, vil jo blive fortsat, og jeg vil da sige til forslagsstillerne, at vi fortsætter også gerne disse drøftelser i lyset af det forslag, der i dag ligger på bordet.

Stavad (S):

Jeg tror ikke, der er nogen af dette Tings medlemmer, der ikke har fået mange henvendelser om det spørgsmål, som her er rejst. Derfor har vi, som skatteministeren allerede har nævnt det, også i kredsen af skatteforligspartier flere gange drøftet, hvordan vi kunne løse problemet, og selv om jeg må erkende, at det lovforslag, som hr. Thoft her har fremsat, ikke er fuldkomment og ikke løser alle problemer, er vi nået frem til, at det vel er det nærmeste, vi kan komme en løsning af problemet, nemlig det problem, at specielt større børn af enlige forsørgere oplever, at de bliver behandlet dårligere end børn af samgifte forældre. Derfor vil vi gå ind i udvalgsarbejdet med en absolut positiv holdning, og jeg håber, vi finder en løsning, som vil tage i hvert fald toppen af det psykologiske problem, vi her står med.

Carl Martin Christensen (KF):

Som det fremgår af den tidligere ordførers indlæg, er dette jo forligsstof, som har med skattereformen at gøre, og der er taget mange initiativer for at løse de problemer, der er for de større børn af enlige forældre.

Der kan siges meget for og imod et sådant lovforslag, og jeg er enig med skatteministeren i, at der er nogle problemer, som vi nødvendigvis må se på. Vi har en forhåbning om, at en forhandling i udvalget vil kunne føre til, at man finder frem til nogle løsninger, som kan gøre det en lille smule mere attraktivt også for disse unge mennesker at tjene penge.

På det foreliggende grundlag skal jeg afvise lovforslaget, men jeg håber, at man alligevel kan komme frem til nogle fornuftige løsninger i udvalget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg udtaler mig også på Kristeligt Folkepartis vegne og kan sige, at det gælder for både Venstre og Kristeligt Folkeparti, at vi naturligvis gerne vil se på disse problemer igen, hvis der fortsat skulle være en skævdeling.

Jeg vil dog gerne understrege, at det ikke må medføre, at der sker en skævdeling på den anden led, sådan at man kommer til at diskriminere de børn, der bor hos deres forældre. Vi kan altså sige, at vi finder, det er en god idé, at vi ser nærmere på problemerne i udvalget.

Aase Olesen (RV):

Som de foregående ordførere for skatteforligspartierne skal jeg medgive forslagsstillerne, at denne ordning med et andet personfradrag til børn end til voksne har medført visse forståelsesmæssige problemer, først og fremmest for børnene selv.

Jeg vil gerne understrege, at det efter min mening er et forståelsesproblem for de børn, der oplever, at de behandles anderledes end deres kammerater i relation til deres egne indtægter. Jeg er nemlig ikke enig i det, der står i bemærkningerne til lovforslaget om, at det er helt urimeligt over for de familier, der i forvejen er hårdt spændt for, eller – som der står længere nede i bemærkningerne – at det giver dem »en større skattebetaling end de familier, der notorisk er stillet økonomisk bedre, fordi der er to voksne til at klare indtægterne og arbejdet i familien i øvrigt«.

Det, forslagsstillerne fuldstændig ser bort fra i disse bemærkninger, er for det første, at skattereformen og den efterfølgende ændring af børnetilskudsloven i høj grad favoriserer den enlige forsørger. Og det andet, som man aldrig nogen sinde nævner, er, at ingen samboende forældre kan trække nogen form for udgift til deres børn fra på selvangivelsen, og dette hører dog med i billedet.

Hvad angår dette med den store økonomiske uretfærdighed, er jeg derfor simpelt hen ikke enig med forslagsstillerne, men som jeg sagde til indledning, har det givet anledning til forståelsesproblemer for børnene. Jeg må dog samtidig sige, at forslaget jo ikke fjerner en sådan forskelsbehandling, men gør, at antallet af dem, der bliver ramt af den, bliver mindre. Der vil dog fortsat, også efter forsla-

get her, være nogle børn, som får en tidligere skattebetaling – hvis man kan bruge det udtryk – nemlig hvis den forælder, de ikke bor sammen med, betaler mere end normalbidraget. Men jeg er samtidig enig i, at skal vi gøre noget, skal vi i hvert fald ikke ind på at se bort fra det bidrag, der ligger ud over normalbidraget. Så langt er jeg enig.

Jeg er derimod meget enig med forslagsstillerne, når de beskriver, hvor lidet konsekvente og hvor forvirrende reglerne er, og det kunne i sig selv være et argument for at ændre dem. Vi har jo i Det Radikale Venstre tidligere fremsat forslag om regelsanering på det sociale og familieretspolitiske område; det bidrager vi gerne til, og jeg vil gerne være med til i udvalget at diskutere løsninger, som ikke skaber nye uligheder og gør forvirringen endnu større.

Damgaard Nielsen (FP):

Umiddelbart kan Fremskridtspartiet støtte det lovforslag, der foreligger her, og det er ud fra den motivering, at vi ved, det er uhyre vigtigt for børns videre udvikling, at de bliver selvhjulpne ved at kunne tjene en ekstra skilling ved småjob, f.eks. bærplukning og gartneriarbejde, og det er i hvert fald set ud fra Fremskridtspartiets synspunkt uheldigt, om de skulle gå skævt af skatteadministrationen, fordi de arbejder ved siden af en, som ikke skal betale skat, mens de selv skal betale 50 pct. af det, de tjener, den sidste uge de er der. Det er ud fra den begrundelse, at vi gerne vil støtte lovforslaget.

Nu nævnte fru Aase Olesen, at forældrene ingen fradrag har, men vi må nu heller ikke se bort fra, at i en kernefamilie kunne den ene af forældrene godt have et bidrag at betale til et barn uden for ægteskabet eller et skilsmissebarn, og så vidt jeg erindrer, er det fradragsberettiget. Men det kan være mig, der har misforstået dette.

Albrechtsen (VS):

Det, der i denne sag er næsten ubegribeligt, er, at skatteforligspartierne i sin tid kunne aftale, at børn af enlige forsørgere skulle have nedsat personfradraget, men det gjorde man altså, og nu kan jeg forstå, at erkendelsen af, at man ikke burde have gjort det, breder sig i partierne, måske bortset fra Det Radikale Venstre. Man kan så sige, at der er det

[Albrechtsen]

glædelige ved denne ene sag, at her er Det Radikale Venstres holdning ikke udslaggivende. Det er en sjælden situation, men det er da glædeligt, når det tilmed er sådan, at det, det brede flertal er enigt om at få gjort noget ved, er noget fornuftigt. Det kan vi jo ikke sige om skattereformen i almindelighed.

Nu bliver den formodentlig ændret på dette punkt, ikke gennem direkte vedtagelse af det forslag, som foreligger her, men i hvert fald derved, at man hurtigst muligt får ændret reglerne under alle omstændigheder.

Der er grund til at sige SF tak for, at man har fremsat dette lovforslag, som har ført til det resultat.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Nu tror jeg ikke, at hr. Albrechtsen er sandhedsvidne, hvad skattereformen angår. Den dag hr. Albrechtsen selv har forstået, hvad det går ud på, vil jeg lytte med interesse til hans bemærkninger.

Men jeg synes, det er vigtigt at få slået fast, at den løsning, man har valgt vedrørende børnebidragene, er den løsning, der giver den bedste økonomi dér, hvor barnet er. Den løsning, vi har valgt, giver den af forældrene, som betaler bidraget, fradragsret, mens børnebidraget beskattes hos barnet. Det logiske ville jo være at beskatte det hos den anden forælder, men netop for at give den bedst mulige økonomiske situation – som hovedregel er det jo skattefrit – har man beskattet det hos barnet, og det synes jeg ikke vi skal røre ved.

Det har så givet det psykologiske problem, som jeg også erkendte i min ordførertale, og som vi alle sammen har været opmærksomme på, at disse børn oplever, at deres personfradrag er opbrugt, før det er det hos deres jævnaldrende, som ikke modtager et børnebidrag.

Men lad os lige holde fast i hovedsynspunktet: at vi i stor enighed her i Tinget har vedtaget at behandle disse bidrag sådan, at det giver den bedst mulige økonomi hos den af forældrene, som barnet bor hos.

Thoft (SF):

Jeg vil gerne på forslagsstillernes vegne takke for en mere positiv modtagelse, end jeg havde frygtet.

Jeg bemærkede nuancerne. Hvor VS og Fremskridtspartiet var absolut positive, var der i Socialdemokratiet en betinget positiv holdning, idet jeg dog forstod på hr. Stavad, at selv om han ikke syntes, forslaget var fuldkomment og løste alle problemer, mente han, at dette var det bedste, vi kunne nå til.

Sådan ud fra en slags teknisk-saglig interesse i sagen er jeg lidt ked af, at hr. Stavad ikke beskriver, hvad det er for nogle problemer, der ikke er løst med lovforslaget. Jeg mener, jeg har forsøgt at løse dem, der normalt har ligget i denne debat.

Så bemærkede jeg, at ordføreren for Det Konservative Folkeparti og ordføreren for Venstre og Kristeligt Folkeparti var mere positive end ministeren, og det kan man måske godt forstå, for ministeren havde på forhånd i et svar til mig på et spørgsmål sagt nej. Det er altid svært at tabe ansigt, så jeg tilgiver gerne ministeren. Men jeg bemærkede den absolutte åbning, der var, da hr. Carl Martin Christensen fra Det Konservative Folkeparti sagde, at han nok ville afvise lovforslaget, men håbede at finde en fornuftig løsning i udvalget, for hvis det er muligt at løse problemerne på en anden måde, end SF har gjort det på, er vi da bestemt villige til at se på det i udvalget. Vi har overvejet det meget nøje, det vil jeg gerne understrege, men har ikke fundet en bedre løsning end den, der foreligger her. Kan vi finde en bedre løsning i udvalget, er vi imidlertid bestemt villige til at gå ind for den.

Så bemærkede jeg, at fru Aase Olesen var den ordfører fra medlemskredsen af skattereforpartier, som var mest negativ, idet hun anførte, at det kun er et forståelsesproblem, og at det ville hun gerne være med til at løse. Det har jeg lidt svært ved at se hvordan vi løser med en lovændring. Jeg ved ikke, om fru Aase Olesen ville iværksætte en særlig oplysningskampagne over for de berørte børn og deres forældre, og hvordan det skulle løse de økonomiske problemer, børnene har, når de oplever, at de bliver trukket i kildeskat længe før dem af deres kammerater, som bor hos begge forældre. Hvordan fru Aase Olesen ville løse det problem, forstod jeg ikke helt, men også dette fik jeg en klar fornemmelse af at fru Aase Olesen var villig til at diskutere i udvalget, og det er jeg tilfreds med.

[Thoft]

Til fru Aase Olesen vil jeg yderligere sige, at det er rigtigt, at der fortsat vil være børn, der får en tidligere skattebetaling end andre; det synes jeg imidlertid er rigtigt, fordi det er vigtigt, at skattebetaling følger skatteevne. Et barn, der har en stor formue med et dertil hørende renteafkast, kommer naturligvis til at betale skat før kammeraterne, men det har da også skatteevnen. På samme måde gælder det for det barn, der får dobbelt normalbidrag, også det barn har jo en højere skatteevne end kammeraterne, som får almindeligt børnebidrag, og derfor synes jeg, det er rimeligt nok – sådan har vi også argumenteret i bemærkningerne til lovforslaget – at børn, der får mere end normalbidraget, må betale skat heraf.

Der er et andet problem, som fru Aase Olesen også var inde på, nemlig at hvis ikke man sørger for, at der sker skattebetaling, når bidraget hæves ud over normalbidraget, så laver folk skattefusk, for det ville jo være en opfordring til at få fastsat et bidrag, der ligger ud over normalbidraget, og til at dele skattegevinsten i porten, og der er ingen grund til at opfordre folk til skattefusk. Her vil jeg da gerne hjælpe skatteministeren med nogle af de problemer, han plejer at have.

Det generelle ved problemet er, at reglerne, som de er, er noget sjusk, fordi en lang række af de bidrag, som træder i stedet for børnebidraget, og som har samme størrelse som børnebidraget, rent faktisk er skattefrie. Et godt eksempel er, at hvis et barn modtager et normalbidrag fra en levende far, så er bidraget skattepligtigt, men hvis barnets forældre er døde og barnet som følge deraf modtager det beløb, der træder i stedet for børnebidraget, nemlig det, der hedder det ekstra børnetilskud, er det skattefrit. Hvis et barn modtager børnebidrag, fordi faderen er kendt, er bidraget skattepligtigt, men hvis faderskabet ikke er fastslået, som det hedder i det juridiske sprog, er det skattefrit. Det er da i bedste fald noget rod, og der er ikke tale om nogen som helst ligestilling.

Jeg er derfor glad for og tilfreds med, at SF har modtaget så forholdsvis positive tilbagemeldinger på dette forslag, og jeg håber, det er muligt under udvalgsarbejdet at løse de problemer, som måtte være i lovforslaget. Vi har i SF, til trods for at vi har gjort mange forsøg på det, ikke kunnet finde en bedre løsningsmodel end den, der siger: normalbi-

draget bør være skattefrit, og så færdig med det! Men kan vi finde en anden løsning, er SF selvfølgelig også villigt til at se på den. Det afgørende for os er at få løst problemet, så disse børn får samme muligheder for ekstraintægter som deres kammerater, men det er jo desværre sådan med alle skatteregler, at det er svært at fastsætte dem sådan, at de lige præcis rammer den gruppe, man ønsker. Der kan være undtagelser – det har fru Aase Olesen såmænd ret i – men det er vigtigt at løse dette problem, sådan at de børn, der i almindelighed har vanskeligere økonomiske vilkår, ikke skal være de børn, der først bliver trukket i skat.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Hr. Thofts tale her viser jo, hvor svært det er at få tingene til at hænge sammen, for jeg sagde i min tale, at jeg var enig med forslagsstillerne i, at reglerne var noget rod, og det er de, når de opleves af de familier, der modtager, men skatteteknisk og skattepolitisk er det jo meget logisk, at man ikke beskatter et tilskud eller et bidrag, som ikke er fradragsberettiget noget sted, og det er de ikke, når de kommer fra det offentlige.

Det, der er logikken i reglerne, som de er i dag, er, at når den forælder, der skal betale bidrag, har fradragsret, skal der også være skattepligt for modtageren. Bevæger vi os væk fra det system, er vi ude i noget, der meget nemt kan gå hen og blive noget skatteknisk rod. Men vi må se, om vi kan finde en løsning på det.

Stavad (S):

Jeg vil gerne bekræfte hr. Thofts konklusion på det, jeg har sagt, at dette forslag ikke er fuldkomment, men i de overvejelser, i de drøftelser, vi har haft i skatteforligspartikredsen, har vi ikke kunnet komme frem til noget, der er bedre.

Og så vil hr. Thoft gerne have at vide, hvorfor jeg ikke mener, det er fuldkomment. Jeg mener bl.a., som også fru Aase Olesen gav udtryk for det, at det er betænkeligt at indføre asymmetri i vores skattesystem, hvor et beløb, der er fradragsberettiget for bidragyderen, ikke bliver modsvaret af en beskatningspligt for modtageren.

[Stavad]

For det andet: det psykologiske problem, barnet eller den unge oplever, nemlig at vedkommende skal betale et beløb i skat tidligere end sine jævnaldrende kammerater, løser vi, hvis beløbet svarer til normalbidraget. Men er det ud over normalbidraget, vil den unge stadig væk opleve dette. Uanset at jeg er enig med hr. Thoft i, at det er rimeligt og retfærdigt, vil den unge stadig væk opleve det som lidt af en uretfærdighed, at man skal betale skat tidligere end sine kammerater. Det problem løser vi ikke.

Som det tredje ser vi ret jævnlige, at i forbindelse med en skilsmisse, hvor der både er tale om hustrubidrag og om børnebidrag, sætter forældrene sig ned på trods af forskellige uenigheder og bliver enige om at konvertere et hustrubidrag til et børnebidrag, fordi børnebidraget beskattes hos børnene og dermed som hovedregel bliver skattefrit allerede i dag. Det bliver nu forøget med det beløb, der svarer til normalbidraget, sådan at folk med høje indkomster får mulighed for at konvertere et større beløb end efter gældende regler.

Når alle de betænkeligheder er nævnt, vil jeg konkludere, hvad jeg også gjorde i mit indlæg, at jeg selvfølgelig synes, det er en skam, at vi ikke har fundet den fuldkomne løsning. Men der er altså problemer; den fuldkomne løsning eksisterer ikke i virkelighedens verden. Derfor gav jeg også tilslutning til, at vi absolut positivt vil medvirke til at finde en løsning under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg er glad for, at vores forslag har fået en så relativt positiv modtagelse af de skattepolitiske ordførere. Jeg skal ikke blande mig i den mere tekniske side af den skattepolitiske debat, for vi er selvfølgelig godt klar over de vanskeligheder, der kan være, og som er fremdraget af ordførerne.

Jeg vil bare bede om, når nu forslaget skal drøftes videre i skatte- og afgiftsudvalget, at man, når man er lige ved at være helt sprængt af skatteteknisk tænkning, vender sine tanker en halv omgang og prøver at kigge på det barn, det her handler om, nemlig det barn, der oplever, at børn normalt ikke bliver beskattet af den helt almindelige forsørgelsespligt, som forældre har.

Forældre har forsørgelsespligt over for deres børn, uanset om de er gift med hinanden og bor sammen eller ikke. Når vi har fastsat et normalbidrag, er det for at sige, at det er det mindste, en ikkesamboende forælder er pligtig at afsætte til forsørgelse af barnet. Det er ud fra den betragtning, vi i SF har ment, at det beløb er det urimeligt at beskattede barnet af, for derved bliver der forskelsbehandling mellem det barn, der ikke bor sammen med sine forældre, og det barn, der bor sammen med begge sine forældre.

Så jeg vil bede om, at man tager den børnepolitiske, forsørgelsespolitiske tænkning med i sine overvejelser, inden man finder frem til den rigtige løsning i skatte- og afgiftsudvalget.

Damgaard Nielsen (FP):

Det er da egentlig forfærdeligt, hr. Stavad og fru Aase Olesen, at der skal være millimeterretfærdighed, at der aldrig må smutte en krone, der ikke kommer til beskatning. Det er dér, problemet er, og det forstår jeg sådan set godt. Men vi har jo masser af tilfælde, hvor det sker, også når det gælder børn. Vi har f.eks. forældres og bedsteforældres gaver til børn, hvor renteindtægten er skattefri. Der smutter også nogle kroner, som aldrig kommer til beskatning. Det er de mere vestlillede børn, man her giver en skattelettelse i form af fritagelse for beskatning af renter.

Vi havde også i den gamle ordning – den ændres nok lidt nu – det tilfælde, at en enlig var forsørger og havde børn under uddannelse; men hvis børnene tjente en ekstra skilling, var forælderen, moderen eller faderen eller den enlige, hvem det nu var, ikke længere den væsentlige forsørger. Vi har set tilfælde, hvor selv enlige med små indtægter er blevet nægtet dobbelt personfradrag, hvori mod folk med store indtægter, der søgte om dobbelt personfradrag, kunne opnå det, fordi deres børn ikke behøvede at tjene noget.

Det er mit indtryk, at når vi animerer børn til at blive selvhjulpne ved at tage et ekstra job, gør det dem også til gode borgere. Jeg tror, at både socialdemokrater og radikale skulle slække lidt på den tanke, at det skal være så millimeterretfærdigt.

Thoft (SF):

[Thoft]

Jeg vil godt sige tak til Socialdemokratiets ordfører, hr. Stavad, for den præcisering, vi fik i anden runde.

Jeg kan godt forstå den argumentation, som ligger bag bekymringen for asymmetrien i skattesystemet, men skal drille hr. Stavad en lille smule: asymmetri har vi mange steder i skattesystemet. Socialdemokratiet var i forbindelse med skattereformen med til at skabe asymmetri i skattesystemet for så vidt angår overskud på leasingparter, fordi man før skattereformen har kunnet fratække leasingparterne med virkning for den marginale skat. Efter skattereformen bliver det beskattet – hvis man ønsker det – under virksomhedsskatteordningen med kun 56 pct. Der ser vi altså, at der skabes asymmetri.

Det skal ikke være for at tage en lang debat op om asymmetri med Socialdemokratiets ordfører, men vi ser altså faktisk noget sådant i skattesystemet. Det skyldes måske, at det er vanskeligt at løse; det vil jeg bestemt ikke afvise.

Det her forslag koster 40 mill. kr. Dermed mener jeg at vi har fået en fornemmelse af, at det problem, hr. Stavad nævnte, nemlig at nu vil hustrubidrag kunne konverteres til børnebidrag – hvad han for så vidt har ret i, det vil jeg ikke afvise – er forholdsvis beskedent. Det er beskedent af flere årsager. Det er først og fremmest beskedent, fordi så mange kvinder er på arbejdsmarkedet og er selverhvervende, så at problemet med betaling af bidrag ikke eksisterer i nær det omfang, det gjorde for 10–15 år siden. Det er ikke sædvanligt, at der fastsættes hustrubidrag i forbindelse med skilsmisse.

Jeg ville også godt, om man kunne se det her forslag i forbindelse med det, Folketingets flertal vedtog i går. I går havde Folketingets flertal ikke problemer med at finde 50 mill. kr. til millionærerne. Jeg vil vove at påstå, at det var mere end 50 mill. kr., men det er i hvert fald det officielle tal.

I forbindelse med lempelsen af formueskatten havde Folketingets flertal ikke problemer med at finde 50 mill. kr. til folk med en formue på over 1¼ mill. kr. Derfor synes jeg heller ikke, at der burde være problemer i at finde de 40 mill. kr. til børn af enlige forældre, som modtager børnebidrag. Der er tale om en gruppe, der har behov for støtte, i modsætning til den gruppe, som Folketinget

vedtog at støtte i går med lempelsen af formueskatten.

Det allersidste, jeg vil sige i denne debat, skal være en opfordring til de berørte kvinder og mænd og deres børn om at lægge et massivt pres på Folketingets skatte- og afgiftsudvalg i de kommende uger, for uden et massivt pres er jeg ikke sikker på at Folketingets skatte- og afgiftsudvalg vil formå at få afgivet betænkning rettidigt, så forslaget kan få virkning fra denne folketingssamling.

Vi skal ikke være blinde for, at den forholdsvis positive modtagelse af forslaget til dels hænger sammen med, at vi har valgt lige om hjørnet, og at der er tale om en meget stor vælgergruppe, som selvfølgelig ingen politiske partier vil lægge sig ud med. Dette skal derfor være en opfordring om en massiv mængde af henvendelser til Folketingets skatte- og afgiftsudvalg, for ellers er jeg bange for, at det her forslag på trods af de gode viljer alligevel ender i syltekrucken, og det synes jeg vil være synd for de berørte børn.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Efter hr. Thofts sidste bemærkninger er det lige før man skal undskylde meget over for hr. Thoft, at dette forslag har fået en så venlig modtagelse, at hr. Thoft ikke har fået mulighed for i dag at holde en af sine store taler.

Jeg vil foreslå, at hr. Damgaard Nielsen slår høreapparatet til. Så havde han sparet sine bemærkninger i forhold til den socialdemokratiske ordfører og i forhold til den radikale ordfører. Konklusionen var, at vi lod os forvirre af nogle kendsgerninger, men havde en positiv holdning til at finde en løsning på det her problem.

Endelig hr. Thofts eksempel på, at skattereformen har skabt asymmetri. Skattereformen har netop haft som hovedtema, at den skal skabe symmetri.

Hvis nu vi tager hr. Thofts konkrete eksempel, som er et overgangsproblem, nemlig skibsanparter, hvad var så virkeligheden, før vi lavede reglen i skattereformen? Det var, at man fik en skattebesparelse på 73 pct., når man trak fra. Derefter afhændede man skibet og fik fortjenesten beskattet som særlig indkomst med 50 pct.

[Stavad]

Det, vi har gjort ved skattereformen, er, at vi har skabt symmetri; vi har sørget for, at fradragsværdien er de ca. 50 pct., og at beskatningen, når indtjeningen kommer, er 50 pct., uanset om det bliver som almindelig indkomst eller det bliver som særlig indkomst.

Så hr. Thoft må lede endnu en gang for for at finde et virkelig godt eksempel. Jeg hjælper gerne, hvis han har behov derfor.

(Kort bemærkning).

Damgaard Nielsen (FP):

Med hensyn til hr. Stavads bemærkninger om, at jeg skulle slå høreapparatet til: det har jeg skam også gjort, alt det jeg kunne. Skal jeg forstå det sådan, at Socialdemokraterne hermed har sagt ja til forslaget eller måske nej?

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg var lidt ked af hr. Stavads sidste bemærkning, for jeg har ikke – heller ikke i den afsluttende runde – betvivlet Socialdemokratiets holdning til det her forslag. Jeg mener, at hr. Stavad har spillet klart ud og har sagt klart ja til forslaget. Det kan også være et svar til hr. Damgaard Nielsen.

Jeg synes ikke, der har været tvivl om det. Jeg synes heller ikke, der var tvivl om VS' og Fremskridtspartiets holdning, men jeg kunne ikke lade være med at opfatte en del af den positive ånd, jeg dog mødte hos de borgerlige partiers ordførere, som et udslag af, at vi nærmer os valget så meget, at man nødig vil rage uklar med store grupper.

Derfor min opfordring til de enlige forældre og deres børn om at lægge et massivt pres på Folketingets skatte- og afgiftsudvalg. Det er ikke nødvendigt at lægge pres specielt på Socialdemokratiet, for dets holdning til forslaget opfattede jeg bestemt som positiv. Men jeg kunne ikke lade være med at se de mange forbehold, der var hos de borgerlige ordførere, og som ofte under udvalgsarbejdet betyder, at tingene puttes i syltekrukken med låg på. Så afgiver udvalget aldrig betænkning, og det ville jeg synes var synd. Det her er en sag, der burde kunne klares.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 107:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af klagereglerne i miljøbeskyttelsesloven med flere love.

Af Hjortnæs (S) m.fl.
(Fremsat 29/1 87).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 5 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 140:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lovgivningen vedrørende Miljøankenævnet. (Instansfølge, sammensætning af nævnet og kredsen af klageberettigede).

Af Leif Hermann (SF) m.fl.
(Fremsat 17/2 87).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Chr. Christensen):

De to beslutningsforslag lægger op til en ændring af klagesystemerne i miljøbeskyttelsesloven og andre love inden for Miljøministeriets område.

Jeg nedsatte den 30. oktober 1984 et udvalg, Arealudvalget, der fik til opgave at foretage en grundlæggende analyse af den del af Miljøministeriets lovgivning, der vedrører planlægning og regulering af fast ejendom. Siden er dette kommissorium udvidet til at omfatte anden arealrelateret lovgivning, hvor der er behov for tilpasning.